

**Curtea Supremă de Justiție**  
**DECIZIE**

14 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție  
în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,  
Ion Guzun,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 septembrie 2016, declarate de avocatul Sergiu Russ, în numele părții vătămate Filipopolski Alexandru, și de avocatul Petru Coșleț, în numele inculpatului

***Rața Spiridon xxxxxxxx, născut la***  
*xx xxxxxxxxxxxx xxxx în s. xxxxxxxx, r-nul xxxxxxxx,*  
*locuitor al mun. xxxxxxxx, or. xxxxx, str. xxxxxxxxxxxx*  
*xxx, ap. xx, cetățean al R. Moldova, fără antecedente*  
*penale.*

*Termenul de examinare,*  
*instanța de fond: 24.06.2016 - 21.08.2015,*  
*instanța de apel: 16.09.2015 - 13.09.2016,*  
*instanța de recurs: 14.12.2016 - 14.02.2017.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal

**C O N S T A T Ă :**

**1.** Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 21 august 2015, Rața Spiridon a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, pe motiv că *fapta nu întrunește elementele constitutive* ale componenței de infracțiune.

Acțiunea civilă înaintată de Filipopolski A. a fost lăsată fără examinare, cu dreptul de a o înainta în ordinea prevăzută de art. 166-167 Codului de procedură civilă.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Rața Spiridon este învinuit că la 16.06.2012 și 22.07.2012, în timp ce se afla în mun. Chișinău, str. Costiujeni 78, după un plan bine chibzuit, urmărind scopul dobândirii prin înșelăciune și abuz de încredere a bunurilor altei persoane, sub pretextul vânzării apartamentului cu două odăi, care nu îi aparține cu titlu de proprietate, situat în mun. xxxxxxxx, or. xxxxx str. xxxxxxxxxxxxxx xxx ap. xx, denaturând intenționat datele despre sine, și anume poziția sa de vulnerabilitate, a însușit de la Filipopolski A., sub formă de arvună, suma de 7000 euro, echivalentul a 109.200 lei, bani care de la bun început era conștient că nu-i va restitui lui Filipopolski A., cauzând astfel părții vătămate o pagubă materială în proporții deosebit de mari.

Instanța a reținut că, în urma examinării materialelor cauzei, ***vina inculpatului nu și-a găsit confirmare deplină.***

***Nu există fapta infracțiunii.***

În acțiunile inculpatului lipsește latura obiectivă a infracțiunii, deoarece el l-a informat pe Filipopolski A. că apartamentul nu este privatizat și există datorii la capitolul serviciilor locativ-comunale, iar banii obținuți în calitate de arvună vor fi utilizați în acest scop, fapt cu care partea vătămată a fost de acord.

Totodată, în acțiunile inculpatului lipsește și latura subiectivă a infracțiunii, deoarece după obținerea arvunei, a achitat serviciile locativ-comunale și a început colectarea actelor necesare privatizării, însă nu a privatizat apartamentul din motive ce nu-i pot fi imputate, prin urmare lipsește intenția acestuia de a comite fapta penală.

Astfel, inculpatul, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal, urmează a fi achitat, din motiv că ***fapta lui nu întrunește elementele*** constitutive ale componenței de infracțiune.

3. Procurorul în Procuratura sect. Centru, mun. Chișinău, Vera Chiranda, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal la 10 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 5 ani.

Apelantul a invocat că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate a fost dovedită prin probele administrate, inclusiv prin declarațiile inculpatului, părții vătămate Filipopolski A., martorilor Rața V., Romanov P., Baziliuc T., Filipopolski H., Dilipovici V. și Dilipovici Z.

3.1. A declarat apel și avocatul Sergiu Russ, în numele părții vătămate Filipopolski A., solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat conform învinuirii și să fie admisă integral acțiunea civilă.

Apelantul a indicat că relațiile dintre inculpat și partea vătămată poartă un caracter penal.

Inculpatul a acționat cu intenție criminală la însușirea mijloacelor bănești de la partea vătămată, aceasta fiind dovedită prin probele administrate.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 septembrie 2016, ambele apeluri au fost admise, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Rața Spiridon a fost condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal la 8 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita o anumită activitate în domeniul imobiliar și financiar pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip închis, de la reținere.

Instanța de apel a constatat că la 16.06.2012 și 22.07.2012, inculpatul Rața Spiridon, în timp ce se afla în mun. Chișinău, str. Costiujeni 78, după un plan bine chibzuit, urmărind scopul dobândirii prin înșelăciune și abuz de încredere a bunurilor altei persoane, sub pretextul vânzării apartamentului cu două odăi, care nu îi aparține cu titlu de proprietate, situat în mun. xxxxxxxx, or. xxxxx, str. xxxxxxxxxxxxxx xxx ap. xx, denaturând intenționat datele despre sine, și anume poziția sa de vulnerabilitate, a însușit de la Filipopolski A., sub formă de arvună suma de 7000 euro, echivalentul a **109.200 lei**, bani care de la bun început era conștient că nu-i va restitui lui Filipopolski A., cauzând părții vătămate o **pagubă în proporții deosebit de mari**.

Instanța a reținut că instanța de fond neîntemeiat a concluzionat că inculpatul urmează a fi achitat pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale componentei de infracțiune.

Astfel, vinovăția inculpatului este dovedită prin probele administrate, și anume: declarațiile inculpatului, părții vătămate Filipopolski A., martorilor Romanov P., Baziliuc T., Filipopolski H. și Dilipovici V., procesul-verbal de confruntare din 02.08.2013, procesul-verbal de confruntare din 16.08.2013, procesul-verbal de confruntare din 16.08.2013, procesul-verbal de confruntare din 25.07.2013, contractul de vânzare din 22.07.2012, recipisă din 22.07.2012, extrasul din registrul bunurilor imobile, extrasul din Registrul de Stat al populației, informația de la IMSP Spitalul Clinic de Psihiatrie în privința lui Rața S., informația de la IMSP Dispensarul Republican de Narcologie în privința lui Rața S., revendicarea în privința lui Rața S., acțiunea civilă în cadrul procesului penal.

Instanța de apel a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, ca escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, în proporții deosebit de mari.

Totodată a concluzionat că, conform art. 387 alin. (3) Cod de procedură penală, în cazuri excepționale când, **pentru a stabili exact suma despăgubirilor** cuvenite părții civile, ar trebui amânată judecarea cauzei, instanța poate să admită, în principiu, acțiunea civilă, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să hotărască instanța civilă.

Astfel, acțiunea civilă înaintată de Filipopolski A. urmează a fi lăsată fără soluționare.

**5.** Avocatul Sergiu Russ a declarat recurs ordinar, în numele părții vătămate Filipopolski A., în care solicită casarea parțială a acestei decizii și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie admisă integral acțiunea civilă.

Recurentul a invocat că instanța de apel nu era în drept să lase fără soluționare acțiunea civilă, or, în conformitate cu prevederile în vigoare, legiuitorul a obligat instanțele de judecată, odată cu soluționarea laturii penale a cauzei, să soluționeze și latura civilă.

Astfel, art. 225 alin. (3) Cod de procedură penală stipulează că odată cu soluționarea cauzei penale, judecătorul este obligat să soluționeze acțiunea civilă.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

**5.1.** A declarat recurs ordinar și avocatul Petru Coșleț, în numele inculpatului, în care solicită casarea deciziei menționate și menținerea sentinței.

Recurentul a indicat că între inculpat și partea vătămată persistă relații de ordin civil.

În cadrul cercetării judecătorești s-a constatat, că inculpatului și familiei sale le-a fost atribuit apartamentul nr. xx, str. xxxxxxxxxxxx, xxx, or. xxxxx, mun. xxxxxxxx.

În acest apartament au viză de domiciliu inculpatul și copiii lui - Rața Vladimir, Rața Vladislav și Melnic Tatiana, fapt demonstrat prin extrasul din tabelul nominal, și extrasul din fișa locuinței, anexate la dosar, însă în apartament practic nimeni nu locuia și nu erau achitate serviciile locativ-comunale.

Inculpatul a convenit cu copiii de a privatiza și înstrăina acest apartament, iar banii să-i împartă între ei.

La 16.06.2012, partea vătămată a transmis cu titlu de arvună inculpatului suma de 3000 euro (echivalentul a 45.436,80 lei). Din suma primită, inculpatul a achitat datoriile pentru serviciile comunale.

Pe 22.07.2012, inculpatul a mai primit de la partea vătămată suma de 1000 euro.

Inculpatul a întocmit o recipisă pentru suma totală de 4000 euro, iar prima recipisă de 3000 euro, din 16.06.2012, a rămas tot la Filipopolski A.

Dar, partea vătămată a relatat instanțelor că inculpatului i-a transmis în calitate de arvună 3000 euro și 4000 euro, în total 7000 euro. Deci, este evident că există divergențe esențiale între declarațiile părții vătămăte și ale inculpatului referitor la suma totală transmisă în calitate de arvună.

Instanța de apel nu a stabilit cu certitudine ce sumă de bani i-a transmis Filipopolski A. inculpatului, lăsând ca această chestiune să se rezolve în instanța civilă. Apare întrebarea: cum a ajuns instanța de apel la concluzia că inculpatul a însușit prin escrocherie suma de 7000 euro (proporții deosebit de mari), dacă această sumă urmează a fi stabilită într-un proces civil?

Este evident că între inculpat și partea vătămată persistă relații civile, rezultate dintr-un contract de arvună.

În acțiunile inculpatului lipsește fapta infracțiunii.

În cadrul cercetării judecătorești s-a constatat că inculpatul nu a săvârșit careva acțiuni, ce ar cădea sub incidența art. 190 alin. (5) Cod penal.

Instanța de apel eronat a interpretat circumstanțele cauzei.

Inculpatul a fost condamnat ilegal de către instanța de apel pentru careva datorii față de Filipopolski A., încălcând astfel prevederile art. 1 al Protocolului adițional nr. 4 al Convenției, care stipulează că „nimeni nu poate fi privat de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală”.

În acțiunile inculpatului lipsește latura obiectivă a infracțiunii incriminate, deoarece el l-a informat pe Filipopolski A. că apartamentul nu este privatizat și există datorii la capitolul serviciilor locativ-comunale, iar banii obținuți în calitate de arvună vor fi utilizați în acest sens, fapt cu care partea vătămată a fost de acord.

Totodată, în acțiunile inculpatului lipsește și latura subiectivă a infracțiunii, deoarece după obținerea arvunei, inculpatul a achitat serviciile locativ-comunale și a început colectarea actelor necesare privatizării, însă nu l-a privatizat din motive ce nu-i pot fi imputate, deoarece bonul de repartitie a fost pierdut, iar autoritățile refuză de a-i elibera duplicatul lui.

Rezultă că inculpatul ilegal a fost condamnat de instanța de apel pentru o faptă care nu a săvârșit-o, iar instanța de fond just a dispus achitarea lui.

În cadrul cercetării judecătorești, au apărut divergențe esențiale referitor la suma acordată în calitate de arvună de către Filipopolski A. și recunoscută de către inculpat.

Relații dintre părți sunt de ordin civil și urmează a fi soluționate pe cale civilă și nicidecum pe cale penală.

S-a mai constatat că la data de 28.12.2012, partea vătămată a depus o acțiune civilă în cadrul cauzei penale, solicitând încasarea dublului arvunei de la inculpat, adică în sumă de 14.000 euro, și 16.000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

Instanța de fond just a respins acțiunea civilă.

La înaintarea învinuirii inculpatului, acuzarea a încălcat termenul prevăzut de art. 63 alin. (3) Cod de procedură penală.

La data de 20.02.2013, inculpatul a fost audiat în calitate de bănuit.

Prin urmare, inculpatul urma să i se aducă la cunoștință învinuirea cel târziu la data de 19.05.2013, însă în termenul prevăzut de art. 63 alin. (2) Cod de procedură penală, învinuirea nu i-a fost înaintată.

Învinuirea i-a fost înaintată inculpatului doar la data de 05.06.2013, cu depășirea termenului de 3 luni de zile, fapt confirmat prin obiecția scrisă pe ordonanța din 20.05.2013.

La fel, în ordonanța de reținere și de căutare se face trimitere la o altă ordonanță de punere sub învinuire din 14.05.2013, care inculpatului nu i-a fost adusă la cunoștință.

Astfel, ordonanța din 20.05.2013 de înaintare a învinuirii este falsificată și nulă de drept.

La materialele cauzei este anexat procesul-verbal cu privire la corectarea erorilor materiale din 26.09.2013, emis de procurorul în Procuratura sect. Centru, mun. Chișinău, Constantin Moraru, potrivit căruia se corectează eroarea - data ordonanței de punere sub învinuire din „20.05.2013” în „14.05.2013”. La f.d. 150 este anexată ordonanța de punere a lui Rața S. sub învinuire, din 14.05.2013, dar nu i-a fost adusă la cunoștință lui Rața S.

Anume prin procesul-verbal din 26.09.2013, întocmit de către procurorul în Procuratura sect. Centru, mun. Chișinău, Constantin Moraru, se demonstrează faptul falsificării ordonanței din 20.05.2013 de recunoaștere a lui Rața S. în calitate de învinuit, iar în consecință și ilegalitatea ei, deoarece la acel moment exista ordonanța din 14.05.2013 de recunoaștere în calitate de învinuit, dar care nu i-a fost adusă la cunoștință contra semnătură până în prezent.

Instanța de apel a încălcat grav dreptul inculpatului la un proces echitabil.

În instanța de apel, careva probe noi care ar răsturna soluția adoptată de instanța de fond, acuzarea nu a prezentat, iar instanța de apel s-a limitat doar la

audierea părții vătămate Filipopolski A., soția acestuia Filipopolski H. și martorului Romanov P. Ceilalți martori nu au fost audiați.

Adoptând o soluție de condamnare a inculpatului în baza aceluiași probe, pentru care instanța de fond l-a achitat, instanța de apel a încălcat grav dreptul inculpatului la un proces echitabil, garantat lui prin prisma art. 6 § 1 al Convenției. Mai mult, în motivarea deciziei de condamnare, instanța de apel face trimitere la declarațiile martorului Baziliuc T., deși acest martor nu a fost audiat în instanța de apel. Instanța de apel a mai făcut trimitere la declarațiile martorului Dilipovici V., care în instanța de fond a dat declarații în favoarea inculpatului, însă le-a apreciat critic, deși nu a fost audiată în instanța de apel. În instanța de fond a mai fost audiată martorul Dilipovici Z., care la fel a dat declarații în favoarea inculpatului, însă instanța de apel la fel nu a audiat-o. Totodată, în adoptarea deciziei, instanța de apel s-a bazat doar pe declarațiile părții vătămate Filipopolski A., martorului Filipopolski H. - soția părții vătămate, care a dat declarații controversate și martorul Romanov P. Apare întrebarea: cât de legală este decizia din 13.09.2016 și dacă această decizie nu vine în contradicție cu practica judiciară CEDO (*cauza Mischie c. României, cererea nr. 50 224/07*), dacă se bazează pe declarațiile unor martori, care nu au fost audiați în instanța de apel?

În drept, recursul este fondat pe temeiul din art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

**6.** Judecând recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi admise din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, când motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația inculpatului.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit atestă că instanțele de fond și de apel au comis următoarele erori de drept.

**În primul rând**, conform art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată.

Conform jurisprudenței naționale, sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală. Aceasta se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte (*Hotărârea Plenului CSJ nr. 22 din 12.12.2005 privind sentința judecătorească, pct. 3.*).

În pofida acestor prescripții legale, instanța de fond a constatat în descriptivului sentinței mai multe temeiuri de achitare a inculpatului, indicând că *vina inculpatului nu și-a găsit confirmare deplină, că nu există fapta*

*infracțiunii*, apoi că *fapta inculpatului nu întrunește elementele constitutive* ale componenței de infracțiune (pct. 2. din decizie).

Totodată, în dispozitivul sentinței a indicat divergent, că inculpatul este achitat din motiv că *fapta lui nu întrunește elementele constitutive ale componenței de infracțiune* (pct. 1. din decizie).

Astfel, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii.

**În al doilea rând**, potrivit art. 101 alin. (1), (4), 225 alin. (3), 414 alin. (1), (6), 415 alin. (2<sup>1</sup>), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal, nefiind în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal. Judecând apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare fără audierea din nou a martorilor acuzării în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului. Rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță. Fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. Odată cu soluționarea cauzei penale, judecătorul este obligat să soluționeze acțiunea civilă. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeuriile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Conform jurisprudenței naționale, chestiunile de fapt asupra cărora trebuie să se pronunțe instanța de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări. Chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 12.12.2005, nr.22 Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*). Sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală. Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte (*Hotărârea Plenului CSJ nr. 22 din 12.12.2005 privind sentința judecătorească, pct. 3.*).

Însă, instanța de apel, concluzionând că sentința este una neîntemeiată și rejudecând cauza potrivit regulilor generale, nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, potrivit descriptivului și dispozitivului deciziei contestate, cât și a procesului verbal al ședinței judiciare (v. 2 f.d. 99, pct. 4. din decizie):

a) nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept indicate în rechizitoriu. Nu a indicat în hotărâre motivele pentru care a respins probele, motivele și versiunile apărării, inclusiv probele scrise de la f.d. 170-175 v.1 și argumentele reproduse la pct. 5.1 din decizie;

b) și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal, cum ar fi declarațiile martorilor Baziliuc T. – v.1 f.d. 193-197, și Dilipovici V. – v.1 f.d. 187-192, procesul-verbal de confruntare din 25.07.2013 – v.1 f.d. 65, acțiunea civilă – v.1 f.d. 134;

c) rejudecând cauza după achitarea inculpatului, nu a audiat din nou martorii, declarațiile căror constituie o mărturie acuzatorie, nu a cercetat și consemnat în procesul verbal probele acuzării, susceptibile să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.

Mai mult, a constatat în descriptivul deciziei mai întâi că inculpatul a cauzat părții vătămate o „...**pagubă în proporții deosebit de mari...**”, apoi a indicat în mod divergent că „... **pentru a stabili exact suma despăgubirilor** ... instanța poate să admită, în principiu, acțiunea civilă, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța civilă. Astfel, acțiunea civilă înaintată de Filipopolski A. urmează a fi lăsată fără soluționare”, iar în dispozitiv s-a contrazis, neindicând nicio soluție în latura civilă.

Prin urmare, nu a constatat prezența sau lipsa în acțiunile inculpatului a semnelor calificativ esențial, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal - „în proporții deosebit de mari”;

Circumstanțele expuse atestă în mod lucid că ambele instanțe nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii, și că recursurile ordinare sunt întemeiate.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală instanța de recurs casează total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanțele de fond și de apel, constituie erori de drept prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursurilor declarate, casării totale a deciziei contestate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

## DECIDE :

Admite recursurile ordinare declarate de avocatul Sergiu Russ, în numele părții vătămate Filipopolski Alexandru, și de avocatul Petru Coșleț, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 septembrie 2016, în privința inculpatului Rața Spiridon xxxxxxxx, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 07 martie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun